

Arrest

nr. 275 196 van 12 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten¹ >:
naam A.
voornaam I.
geboortedatum (...)1996
geboorteplaats: Osmangazi
nationaliteit Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen²1, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen

Artikel 7, alinea 1:

1' wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 13.09.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane P.N.R.D. [...]. Op 23.01.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 11.12.2017 werd het beroep tegen de deze weigering ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Antwerpen. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkene ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3, 1' er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en gaf geen reden op waarom hij niet zou willen of kunnen terugkeren naar Turkije. Hij bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die een schending van artikel 3 EVRM aantonen Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

1.2 Bij arrest nr. 249 231 van 21 februari 2021 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is afgeleid uit de “Schending van artikel 8 en artikel 3 EVRM; Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn); Schending van artikel 7, artikel 74/13, artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn; Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”

2.1.2.1. In het eerste middelonderdeel wordt de schending van de formele motiveringsplicht toegelicht, als volgt:

“Eerste onderdeel, schending van de formele motiveringsplicht

De bestreden beslissing (bevel) stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

-Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° vreemdelingenwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

-Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 §3, 1°

Aan verzoeker wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4°, bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 1, alinea 1,4° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.”

2.1.2.2. Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

Verzoeker viseert met zijn uiteenzetting het volgende motief:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.”

Hij stelt dat de verwijzing naar “4°” geen wetsartikel bevat.

De Raad verwijst naar het arrest nr. 249 231 waarin uitspraak werd gedaan over de vordering tot uiterst dringende noodzakelijkheid en waarin het volgende werd vastgesteld:

“De Raad wijst erop dat hierna nog zal blijken dat in een tweede middelonderdeel verzoeker de schending aanvoert van artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarin hij deze bepaling ook citeert en aangeeft dat “de gedaagde onterecht toepassing heeft gemaakt van art. 74/14 3° dat op haar beurt verwijst naar het risico op onderduiken zoals geformuleerd in art. 1 §2 4°.”

Artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

[...]”

Het leidt geen twijfel dat het geviseerde motief toepassing maakt van artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, en uit het tweede middelonderdeel blijkt onmiskenbaar dat verzoeker dat ook zo begrepen heeft, zodat op het eerste gezicht geen belangenschade blijkt.”

Het blijkt dus duidelijk dat verzoeker reeds in het kader van de eerdere procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid weet welke wetsbepaling werd toegepast. Het feit dat in het tweede middelonderdeel van het thans voorliggende verzoekschrift de verwijzing naar deze wetsbepaling werd weggelaten, doet hieraan geen afbreuk, temeer nu zowel de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid als de huidige annulatieprocedure werden ingeleid door dezelfde raadsman. Verzoeker heeft aldus geen belang bij dit middelonderdeel.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.1.3.1. Het tweede middelonderdeel is afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het wordt als volgt uiteengezet:

“In eerste instantie en algemeen wordt er op gewezen dat verzoeker geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar hij met zijn oom en diens gezin wil samenleven. Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Wat de specifieke motivering betreft:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verzoeker merkt op dat deze motivering niet afdoende is.

In eerste instantie is de motivering niet duidelijk.

Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken- de bestuurde toelaten om met kennis van zaken te oordelen of het aangewezen is de beslissing te bestrijden- moet de motivering duidelijk zijn.

Gemachtigde stelt dat verzoeker vrijwillig had moeten vertrekken, dit niet deed en dus nu gedwongen moet worden. Evenwel moet verzoeker wel effectief de kans moeten hebben gehad om vrijwillig te vertrekken quod certe non zo blijkt uit de gegevens bestreden beslissing, daar het bevel met termijn tot 09.01.2017 pas betekend werd op 10.01.2017.

De motivering stelt verzoeker bijgevolg niet in staat de beslissing te begrijpen.

Ten tweede blijkt uit het administratief dossier dat de motivering feitelijk onjuist is. Een bestuurlijke beslissing die gemotiveerd is door feiten die materieel niet juist zijn, dient te worden vernietigd. Voor zover gedaagde zich zou beroepen op enige materiële vergissing in de bestreden beslissing dan meent verzoeker dat waar an sich het altijd mogelijk is dat er materiële vergissingen zijn, zulks niet toegelaten is wanneer het de fundamente van de bestreden beslissing schraagt. Wanneer de basis motivering behept is met materiële vergissingen dient de beslissing te worden vernietigd. Dat gelijktijdig niet anders kan worden besloten tot een onzorgvuldige feiten vinding in hoofde van gedaagde.

Dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens geschonden werd.”

2.1.3.2. Nauw daarbij aansluitend is er het derde middelonderdeel, waarin de schending wordt aangevoerd van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motivering. Het wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/14 §3 vreemdelingenwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid (‘kan’ afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.”

2.1.3.3. De Raad wijst erop dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek bij een bevel om het grondgebied van dertig dagen, en wel in de in deze bepaling opgesomde gevallen. *In casu* heeft de verwerende partij besloten tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken zou bestaan nu verzoeker duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel van 10 januari 2017 te houden. Derhalve moet worden vastgesteld dat de afwijking van de standaardtermijn wel degelijk werd gemotiveerd.

De Raad verwijst opnieuw naar zijn arrest nr. 249 231 waarin de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd beoordeeld. In dat arrest werd reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017, waarvan sprake, een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek bevat, zodat in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat de vermelding dat verzoeker op 10 januari 2017 door de politie van Antwerpen een bevel betekend kreeg “om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten” een materiële misslag is, nu in wezen wordt bedoeld 9 “02” 2017 in plaats van 9 “01” 2017. Waar verzoeker betoogt dat een materiële vergissing altijd mogelijk is maar dat zulks niet is toegelaten wanneer het de fundamente van de bestreden beslissing schraagt, zodat de beslissing moet worden vernietigd, kan hij niet worden gevolgd. Immers, het fundament van dit motief is dat verzoeker tot op heden geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 10 januari 2017 werd betekend. Dit kan niet worden betwist, zodat het motief dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden onverminderd overeind blijft en verzoeker niet aantoonde dat hij buiten zijn wil hieraan geen vrijwillig gevolg zou hebben kunnen geven.

Verzoeker betoogt in het algemeen nog dat hij geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar hij met zijn oom en diens gezin wil samenleven en dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Echter, in het licht van zijn eerdere weigering om vrijwillig gevolg te geven aan een het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017, en gelet op hetgeen in artikel 1, §2, 4° wordt gesteld omtrent het risico op onderduiken, toont hij niet aan dat op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat hij een verklaring op eer van zijn oom en tante voorlegt, doet hieraan geen afbreuk.

In de mate dat verzoeker de proportionaliteit van deze maatregel in vraag stelt en daarbij aangeeft dat het had volstaan om hem een gewoon bevel te geven zodat hij vrijwillig kon vertrekken, kan de Raad alleen maar vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017, zoals reeds gesteld, wél een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek voorzag en dat verzoeker hieraan desalniettemin geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn van het bestuur om hem deze keer geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen.

Het tweede en derde middelonderdeel zijn ongegrond.

2.1.4.1. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van artikel 5 van Richtlijn

2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het wordt uiteengezet als volgt:

"1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Dit artikel is in de Belgische vreemdelingenwet omgezet in artikel 74/13.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (...):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere

rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex mine een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

...

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond. De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd:

-er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

-de grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

-er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

-Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.: (a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Oner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

Verzoeker wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

4. Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het hoorrecht, al of niet in samenlezing met artikel 8 EVRM.

Verzoeker beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM

Hij stelt dat de beoordeling van zijn gezins- en familieleven onjuist is, minstens onvolledig.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds meer dan drie jaar bij zijn oom en diens gezin in woont, met wie hij een hecht gezin vormt.

De beslissing stelt met betrekking tot artikel 8 EVRM louter dat verzoeker enkel ooms in België heeft en gaat compleet voorbij aan het feit dat verzoeker inwoont bij een van deze ooms en diens gezin.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met deze feitelijke gegevens. Er gebeurt geen proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 EVRM.

Op die wijze wordt het recht op gezins- en familieleven van verzoeker geschonden.

De beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Bovendien werd het hoorrecht niet correct gerespecteerd.

In casu, heeft verzoeker enkel een heel kort gesprek gehad met een politieagent, zonder tolk, zodat dit gesprek niet kan gelden als een degelijk onderhoud in het kader van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht van verzoeker.

Het verhoor verliep in het Nederlands (zie administratief dossier) terwijl verzoeker deze taal niet machtig is.

Dit blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dd. 9.02.2021 waarbij de optie Nederlands werd aangekruist.

Dat de vragen op het verhoorblad in het Engels zijn vertaald is van geen belang daar duidelijk blijkt uit het verhoorblad dat het verhoor in het Nederlands gebeurde.

De antwoorden die werden genoteerd door de inspecteur van de politie bevestigen de gebrekkige kennis van de Nederlandse taal. De antwoorden zijn zeer beperkt en zelfs foutief waar verzoeker stelt eerder een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Verzoeker benadrukt dat hij de gestelde vragen niet begreep, noch wist waarom deze werden gesteld.

Verzoeker werd niet geïnformeerd over de gedwongen verwijdering maatregel die de overheid van plan was op te leggen. Dit blijkt ook uit het verhoorblad daar de optie niet werd aangevinkt.

De hoorplicht dient niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen met name in casu het bevel met vasthouding met oog op verwijdering.

Uit het verhoorblad in het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker gehoord/geïnformeerd werd over het te nemen bevel met vasthouding met oog op verwijdering.

Verzoeker was bijgevolg niet in staat op te komen voor zijn belangen.

Verzoeker stelt zich overigens de vraag waarom hij in het CI te Merksplas opnieuw werd gehoord. Als de DVZ zelf van oordeel was dat het verhoor op het politiekantoor verlopen was zoals het hoorrecht dit vereist, ziet verzoeker niet in waarom hij toch nogmaals gehoord diende te worden over de beslissing 13septies.

Het gesprek dat gevoerd werd dd. 9.02.2021 was onvoldoende om een grondig en degelijk onderzoek te voeren naar het privé-en familieleven van verzoeker in België alsook naar de redenen waarom het onmogelijk is voor verzoeker terug te keren naar Turkije.

Dit blijkt heel concreet uit het feit dat verzoeker zelfs niet heeft kunnen melden dat hij zijn gezins-en familieleven in België heeft.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift een kopie van de identiteitskaart van zijn nonkel en diens gezinsleden.

Ter staving van zijn gezinsleven voegt verzoeker verschillende foto's van hem en het gezin van zijn oom. Uit deze foto's blijkt duidelijk dat zij samen een hecht gezinsleven leiden.

Verzoeker voegt tevens een verklaring van zijn oom en tante. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker (financieel) afhankelijk is van zijn oom en diens gezin. In de verklaring wordt bevestigd dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de heer Z. en zijn vrouw Y. Z.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezinsleven in België heeft alwaar hij meer dan drie jaar samenwoont met zijn oom en diens gezin.

Verzoeker had kunnen wijzen op zijn familiale problemen in Turkije. Door een onenigheid met zijn vader, werd verzoeker uit huis gezet.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikel 8 EVRM niet uitsluiten.

Verder had verzoeker kunnen wijzen op het feit dat hij niet terug kan naar Turkije omdat hij dit land ontvlucht is omwille van het feit dat hij Koerd was en zijn legerdienst niet wou doen en dat dit probleem nog steeds actueel is. Hij had er op kunnen wijzen dat hij bij terugkeer naar Turkije een vervolging riskeert vanwege zijn weigering de dienstplicht te vervullen.

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift zijn oproeping voor de legerdienst.

Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 3 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 3 EVRM zelve uitmaakt.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoeker meent dat zijn gezinsleven in België en zijn problemen in Turkije wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

In deze optiek verwijst verzoeker opnieuw naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feiten vinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht.”

2.1.4.2. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 233.719, 3 februari 2016).

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij de schending van het hoorrecht. De elementen die hij naar zijn mening had kunnen aanhalen met betrekking tot zijn gezinsleven mocht hij op een correcte wijze zijn gehoord, doen immers geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing daaromtrent, zoals hierna zal blijken bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Ze noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen

dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkene ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.”

Het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM, waaronder de proportionaliteitstoets, is dus wel degelijk nagegaan door verweerder, en het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motivering niet deugdelijk is.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling onjuist is, minstens onvolledig en dat hij indien hij correct was gehoord elementen kon aanvoeren die tot een andere beoordeling konden leiden.

Verzoeker overtuigt niet.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

In de mate dat verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn oom, moet worden benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met zijn oom, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Verzoeker wijst op het feit dat hij samen met het gezin van zijn oom een hecht gezinsleven leidt, al meer dan drie jaar met hen samenwoont en verwijst hierbij naar foto's. Hiermee toont hij nog geen reële afhankelijkheid aan. Daarnaast voegt verzoeker een verklaring op eer van zijn oom en tante toe waarin

zij zeggen dat hij financieel afhankelijk is van hen. Deze verklaring is geen objectief gegeven, waarmee hij bijgevolg zijn financiële afhankelijkheid niet op objectieve wijze aantoonst. Tot slot wijst hij op familiale problemen die hij heeft met zijn vader in zijn land van herkomst. Al deze elementen doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom. Verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die deze beoordeling kennelijk onredelijk maken: een meer dan gebruikelijke en reële afhankelijkheid van zijn oom, ongeacht of hij hiermee samenwoont of niet, die zou verhinderen dat verzoeker zijn leven kan leiden in zijn land van herkomst blijkt geenszins.

De hiervoor geciteerde motivering gaat overigens ook op voor wat betreft het privéleven waarnaar verzoeker verwijst, opnieuw in functie van zijn samenwonen met zijn oom, zonder meer. Evenwel liggen er geen elementen voor waaruit zou blijken dat hij als jonge volwassen man die de taal spreekt niet in staat zou zijn om een privéleven uit te bouwen in Turkije. De loutere bewering dat hij door een onenigheid met zijn vader het huis werd uitgezet volstaat niet om daar anders over te doen denken.

Overigens kan er nog op worden gewezen dat het privé- of gezinsleven waarop verzoeker zich beroept zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokkene wist dat zijn situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft in zulke gevallen geoordeeld dat enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Zoals reeds gesteld, worden zulke uitzonderlijke omstandigheden niet aangehaald, laat staan aangetoond.

Een schending van de motiveringsplicht inzake en het hoorrecht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, en derhalve evenmin een schending van deze bepaling zelf, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zoverre deze bepaling stelt dat rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven. Verzoeker beroept zich niet op de andere elementen waarmee krachtens deze bepaling rekening moet worden gehouden.

Verzoeker voert verder aan dat hij tijdens het gehoor niet in staat werd gesteld om te wijzen op het feit dat hij niet terug kan keren naar Turkije omdat hij dit land ontvlucht is omwille van het feit dat hij Koerd was en zijn legerdienst niet wou doen, dat dit probleem nog steeds actueel is en dat hij bij terugkeer naar Turkije een vervolging riskeert vanwege zijn weigering de dienstplicht te vervullen. Verweerder heeft aldus een schending van artikel 3 van het EVRM niet kunnen uitsluiten, zo betoogt hij, en hij stelt bij het verzoekschrift een oproeping te voegen voor de legerdienst.

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij één en ander niet tijdens zijn eerste gehoor op 9 februari 2021 had kunnen aangeven omwille van een taalbarrière, moet ook op dit punt worden vastgesteld dat hij niet aantoonst welk belang hij heeft bij deze grief, om de volgende redenen:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Wat de bij het verzoekschrift gevoegde oproeping voor de legerdienst betreft, stelt de Raad vast dat het bijgevoegde document niet is opgesteld in de taal van de rechtspleging, noch is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Op grond van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de Raad er niet te gehouden dit stuk in overweging te nemen. Wat er ook van zij: het loutere feit dat verzoeker in 2016 zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen en het feit dat hij daaraan geen gevolg heeft gegeven, is op zich geen indicatie voor een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bij

terugkeer naar Turkije. In eerste instantie toont hij immers niet aan dat hij thans riskeert hierom vervolgd te worden. Bovendien komt het een staat toe de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en verzoeker toont in casu niet met concrete argumenten aan dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, per definitie moet worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Eén en ander wordt overigens bevestigd door de vaststelling dat verzoeker, hoewel hij uitdrukkelijk stelt Turkije te zijn ontvlucht omwille van het feit dat hij als Koerd zijn legerdienst niet wou vervullen, noch in België, noch elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wegens een gegronde vrees voor vervolging op deze grond.

Aangezien een schending van artikel 3 van het EVRM niet is aangetoond, toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat hij één en ander niet zou hebben kunnen aankaarten in het kader van zijn gehoor.

Waar, tot slot, verzoeker van oordeel is dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden in het licht van het hoorrecht, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met een verwijzing naar het voorgaande en de vaststelling dat verzoeker ook op dit vlak geen belang aantoonde bij het middelonderdeel. Hij maakt immers niet aannemelijk dat het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending zou hebben genomen indien onderzoek zou zijn gebeurd naar de verklaringen die hij beweerdelijk niet zou hebben kunnen afleggen omdat het hoorrecht niet naar behoren zou zijn gegarandeerd.

Het vierde middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.1.5. Het eerste middel kan in zijn geheel niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens en is afgeleid uit de schending van de artikelen 7, tweede lid, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

“Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1,4° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoeker de in het eerste middel, tweede onderdeel ontwikkelde argumenten met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in zondherheid wat gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

Vijfde onderdeel,

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid.”

2.2.2 Wat betreft het eerste en derde middelonderdeel, moet erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Zoals ook al is gebleken bij de beoordeling van het eerste middel heeft verweerder toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden akte wel degelijk werd gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan welk belang hij erbij zou hebben dat deze beoordeling zou worden hernomen onder het kopje “Terugleiding naar de grens”, nu hij uit de daaraan voorafgaande motieven duidelijk heeft kunnen afleiden dat de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan volgens verweerder. Verzoeker toont verder ook niet aan dat en in welke mate deze beoordeling anders zou moeten zijn voor wat betreft de beslissing tot terugleiding. Waar verzoeker tot slot verwijst naar zijn eerste middel inzake de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan de Raad ook volstaan met de bespreking daarvan in het eerste middel.

Het eerste en derde middelonderdeel kunnen niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat het tweede, vierde en vijfde middelonderdeel gelijk lopen met de middelonderdelen die reeds werden beoordeeld in het kader van het eerste middel. Er kan dan ook zonder meer naar deze beoordeling verwezen worden om ze af te wijzen.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS